

Jordi Ortiz

**EL FILL DEL
PROCTÒLEG**

EDICIONS **DOCUMENTA** BALEAR

30 anys

2021

1
INCIDENT A LA GARJOLA

Va anar a la presó injustament. Probablement, tots els que hi són i els que hi han estat deuen dir el mateix, però en el seu cas era cert. Estavellar una cadira al cap d'un cambrer panxut i torracollons no és motiu per tancar ningú. No n'hi havia per tant, no el va matar pas, tot i que aquell ximple va passar quatre dies a cures intensives. En va sortir amb la calba bonyeguda i una cicatriu com un espagueti. I què? S'ho va guanyar.

La policia el va portar davant la jutgessa. Feia de mal dir què li passava a aquella dona. Corria el rumor, entre el personal del jutjat, que anava mal servida. Deien que se li notava. Sent benvolent, podria dir-se que havia tingut un mal dia; un rere l'altre. Potser es tractava d'això. Feia una cara que semblava que anava a mossegar. Segurament, havia esperat tenir una guàrdia tranquil·la i una baralla de borratxos en un bar la hi havia fet malbé.

—És vostè qui ha agredit el cambrer que s'han hagut d'endur amb ambulància? —va preguntar la jutgessa sense ni tan sols mirar-lo als ulls.

—Sí, soc jo.

El detingut va pensar que no tenia sentit negar-ho. Hi havia més sang d'aquell imbècil a la seva roba que a les pròpies venes. No li hauria estranyat que li haguessin hagut de fer una transfusió. Però allò no li importava; al capdavall, s'ho havia buscat. El que calia en aquell moment era ser amable amb Sa Senyoria, una tasca que no era fora del seu abast. Tenia un do natural per posar-se la gent a la butxaca i, a més, entendrit per l'alcohol, era capaç de trobar atractiva una sargantana peluda com el coi de jutgessa que li havia tocat.

No tenia res a amagar. Els fets eren clars i les motivacions encara més. La jutgessa només havia de preguntar i ell li respondria amb molt de gust. Un cop aclarit el malentès, podria marxar a casa.

Com ell esperava, la jutgessa no va trigar a formular la pregunta clau.

—Per què?

—Que per què? Doncs perquè ell m'ha atacat primer.

—Amb què?

—Amb una cadira.

—La mateixa amb què vostè l'ha agredit?

—Sí, la mateixa. La hi he pogut treure de les mans abans que em fes mal.

La jutgessa va picar repetidament a la taula amb un llapis amb què no parava de joguinejar. Estava nerviosa. Va mirar en Josep Maria Prados, l'advocat. Després va mirar el detingut. Va afirmar:

—Vostè és un pam més alt que la víctima, més jove i un bon tros més fort. Intueixo que no li calia usar aquesta violència tan extrema per reduir-lo.

L'home va arronsar les espatlles i va estar a punt de replicar, però llavors li va cridar l'atenció el que havia dit la jutgessa. Hi havia alguna cosa que no li quadrava. Els vapors alcohòlics encara li enterbolien l'agudesia. En Josep Maria Prados se li va avançar:

–Senyoria, sol·licito la posada en llibertat...

–Prados, faci el favor de callar. Presó preventiva per al senyor Bernat Calafell fins a nova ordre.

En Bernat i en Josep Maria van quedar-se sols en una habitació mentre preparaven el transport a la presó.

–Es pot saber què has fet? –va interrogar en Josep Maria. Era el primer cop que en Bernat recorria a ell per a un afer de tanta envergadura. El bufet Prados portava tots els assumptes de la família. El pare, don José María, havia estat l'advocat del pare d'en Bernat des de sempre. Els fills respectius s'avenien molt bé. En Josep Maria era uns quants anys més gran, però això no havia impedit que fossin bons amics ja des de menuts.

–Cony, Josep Maria, estava de festa. He sortit amb uns quants col·legues per celebrar la meva graduació.

–Caram! Així que ja ets metge. Sabia que estava per caure, però no tenia ni idea que fos precisament avui. Suposo que he de felicitar-te, encara que sigui en aquestes circumstàncies.

Llavors, en Bernat Calafell va lligar caps.

–No m'atabalis amb felicitacions. La jutgessa ha dit que el malparit aquell és un pam més baix que jo. Com pot saber-ho?